

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 lipca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Czubik (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Tomasz Demendecki

Jarosław Gałkiewicz (ławnik Sądu Najwyższego)

w sprawie z powództwa E. Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego
Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego z siedzibą w G.
przeciwko M. K.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych 18 lipca 2024 r.

skargi nadzwyczajnej wniesionej przez Prokuratora Generalnego od nakazu zapłaty
w postępowaniu upominawczym Sądu Rejonowego w Dąbrowie Górniczej z 10
grudnia 2018 r., sygn. I Nc 5102/18

**1. uchyla w całości zaskarżony nakaz zapłaty i przekazuje
sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu
w Dąbrowie Górniczej;**

**2. znosi wzajemnie koszty postępowania wywołanego
wniesioną skargą nadzwyczajną.**

UZASADNIENIE

Pismem z 28 sierpnia 2023 r. Prokurator Generalny wywiódł skargę nadzwyczajną od prawomocnego nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym wydanego przez Sąd Rejonowy w Dąbrowie Górniczej 10 grudnia 2018 r., I Nc 5102/18, w sprawie z powództwa E. Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w G. przeciwko M. K. o zapłatę.

Działając na podstawie art. 89 § 1 i § 2 w zw. z art. 115 § 1 i § 1a ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (t.j. Dz.U. 2023, poz. 1093 ze zm.; dalej jako: „ustawa o SN”), z uwagi na konieczność zapewnienia zgodności z zasadą demokratycznego państwa prawnego urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej, albowiem w wyniku wydania skarżonego nakazu zapłaty doszło do naruszenia zasady sprawiedliwości społecznej, zasady legalizmu, zasady zaufania obywatela do państwa i bezpieczeństwa prawnego, zasady praworządności, zasady równości wobec prawa, zasady ochrony praw majątkowych oraz prawa do odpowiednio ukształtowanej procedury sądowej, zgodnie z wymogami określonymi w Konstytucji RP, w wyniku czego wydane orzeczenie nie sprostało wymogom rzetelności procesu, albowiem zapadło z naruszeniem przepisów obligujących Sąd orzekający do merytorycznej oceny faktów przedstawionych w pozwie i stanowiących podstawę roszczenia, Prokurator Generalny zaskarżył ww. nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym – w całości.

Na podstawie art. 89 § 1 pkt 1 i 2 ustawy o SN Prokurator Generalny zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:

1. naruszenie zasad, wolności i praw człowieka i obywatela, określonych w art. 45 ust. 1, art. 64 ust. 1 i art. 76 Konstytucji RP, takich jak prawo do sądu, a w szczególności wynikającego z niego prawa do odpowiednio ukształtowanej procedury sądowej, sprawiedliwości proceduralnej oraz uzyskania sprawiedliwego rozstrzygnięcia, prawa do własności oraz ochrona konsumenta, jako strony słabszej strukturalnie w stosunkach prywatnoprawnych z przedsiębiorcą przed nieuczciwymi

praktykami rynkowymi, przez orzeczenie wobec M. K. nakazem zapłaty, wydanym w postępowaniu upominawczym na podstawie kopii dokumentów w postaci: ostatecznego wezwania M. K. do zapłaty, wypowiedzenia umowy pożyczki oraz pisma informacyjnego, obowiązku zapłaty wierzytelności nieistniejącej, bo wynikającej z umowy pożyczki ratualnej nr [...] zawartej z C. S.A. z/s w O. przy ul. [...], w dniu 16 stycznia 2018 r., w której podpis złożony w miejscu „podpis pożyczkobiorcy” nie zostały nakreślony przez M. K., bez badania ważności umowy, istnienia zobowiązania, a także wysokości tej wierzytelności, przy zastosowaniu procedury uprzywilejowującej sytuację procesową przedsiębiorcy, jakim jest firma zajmująca się udzielaniem pożyczek, wobec pozycji konsumenta, poprzez uznanie istnienia wierzytelności i przerzucenie ciężaru udowodnienia jej braku na M. K., co skutkowało nałożeniem na nią obowiązku zapłaty kwoty niemającej podstawy faktycznej ani prawnej, naruszając tym samym jej prawo do własności i godności, a także złamaniem zasady zaufania wobec Państwa i jego organów, a nadto godziło w prawo do odpowiednio ukształtowanej procedury sądowej, zgodnie z wymogami określonymi przez art. 45 ust. 1 Konstytucji RP jako sprawiedliwości proceduralnej mającej zapewnić pozwanemu rzetelność prawa do sądu,

2. rażące naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 353¹ k.c. w zw. z art. 58 § 1, 2 i 3 k.c. przez ich niewłaściwe zastosowanie polegające na wadliwym uznaniu, że umowa pożyczki, w której pożyczkobiorca zobowiązał się do spłaty pożyczki w kwocie 2.900,00 zł, prowizji za udzielenie pożyczki w kwocie 725,00 zł oraz prowizji operacyjnej w wysokości 1.740,00 zł jest w całości ważna, jako zgodna z zasadą swobody umów, podczas gdy jej treść i cel, z uwagi na regulacje dotyczące zastrzeżeń opłat prowizyjnych mających charakter „lichwiarski” była sprzeczna z celem i naturą umowy pożyczki oraz zmierzała do obejścia prawa, to jest przepisów określonych w art. 359 § 2¹ k.c., a także są sprzeczne z zasadami współżycia społecznego, co powoduje, że w opisanym zakresie umowa ta jest nieważna w rozumieniu art. 58 § 1 i 2 k.c. w zw. z § 3 k.c. jako sprzeczna z ustawą, nawet gdyby została zawarta przez M. K.,

3. rażące naruszenie przepisów prawa materialnego art. 385¹ § 1 k.c. poprzez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie polegające na zaniechaniu przez Sąd obowiązku kontroli postanowień umowy pod kątem ich abuzywności,

podczas gdy w umowie pożyczki stosunek kosztów pozaodsetkowych w postaci prowizji za udzielenie pożyczki w kwocie 725,00 zł oraz prowizji operacyjnej w wysokości 1.740,00 zł do wysokości rzeczywiście udzielonej pożyczki w kwocie 2.900,00 zł, stanowiłby 85% kapitału, który miałby zostać udostępniony M. K., gdyby taką umowę zawarła i stanowił niedozwolone zastrzeżenie umowne prowadząc do rażącej i niczym nieuzasadnionej nierównowagi obowiązków stron na niekorzyść konsumenta,

4. rażące naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 502 § 1 k.p.c. w zw. z art. 499 § 1 pkt 1 k.p.c. i w zw. z art. 498 § 2 k.p.c. (w brzmieniu obowiązującym w dniu 10 grudnia 2018 r.), poprzez wydanie zaskarżonego nakazu zapłaty uwzględniającego powództwo w całości i zasądzającego dochodzone pozwem roszczenie, w sytuacji gdy wysokość żądania pozwu obejmująca żądanie uwzględniające wysokość naliczonej prowizji za udzielenie pożyczki była oczywiście bezzasadna, bowiem umowa, z której było wywodzone roszczenie była nieważna, na zasadzie art. 58 § 1 i § 3 k.c., jako sprzeczna z prawem i zmierzająca do obejścia prawa, a tym samym żądanie pozwu było oczywiście bezzasadne, stąd konieczne było skierowanie sprawy na rozprawę, wobec braku możliwości wydania nakazu dotyczącego zapłaty części roszczenia i oddalenia powództwa w pozostałym zakresie.

W oparciu o powyższe zarzuty – rozwinięte następnie w uzasadnieniu skargi nadzwyczajnej – Prokurator Generalny w oparciu o art. 91 § 1 ustawy o SN wniósł o uchylenie w całości zaskarżonego nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym o sygn. akt I Nc 5102/18 wydanego przez Sąd Rejonowy w Dąbrowie Górniczej 10 grudnia 2018 r. w sprawie z powództwa E. Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w G. przeciwko M. K. o zapłatę i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Dąbrowie Górniczej z pozostawieniem temu Sądowi rozstrzygnięcia o kosztach postępowania ze skargi nadzwyczajnej.

W skardze nadzwyczajnej Prokurator Generalny przedstawił stan faktyczny i prawny sprawy. Jak wskazał, pozwem z 8 listopada 2011 r. (złożonym 27 listopada 2018 r.) pełnomocnik E. Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny w G. wniósł o wydanie przez Sąd Rejonowy w Dąbrowie

Górnicej nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym przeciwko M. K. o zapłatę kwoty 5.804,84 zł z odsetkami ustawowymi i zasądzenie kosztów postępowania.

W uzasadnieniu wskazał, że przedmiotowa wierzytelność powstała w wyniku zawarcia przez stronę pozwaną z C. S.A. z siedzibą w O. (wierzyciel pierwotny) w dniu 16 stycznia 2018 r. umowy pożyczki o numerze [...] na kwotę 2.900,00 zł. Dodano, że pomimo precyzyjnie ustalonych w umowie zasad zwrotu pożyczonej kwoty, strona pozwana nie wywiązała się z warunków umowy. Ponieważ strona pozwana nie dokonywała spłaty pożyczki zgodnie z ustaleniami umownymi, umowa została wypowiedziana i z dniem 2 czerwca 2018 r. kwota stała się wymagalna. W dniu 26 stycznia 2018 r. wierzyciel pierwotny dokonał przelewu przysługującej mu od strony pozwanej wierzytelności na rzecz E. Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w G..

Powód zawiadomił pozwaną o nabyciu przedmiotowej wierzytelności. Zbycie wierzytelności nastąpiło zgodnie z art. 509 k.c. Tym samym powód uzyskał legitymację procesową czynną w postępowaniu. Określono, że łączna wartość przedmiotowej wierzytelności na dzień przygotowania pozwu wynosi 5.804,84 zł, na co składają się poszczególne kwoty: 2.900,00 zł – suma niespłaconego kapitału udzielonej pożyczki, 91,36 zł – suma odsetek umownych stanowiących część odsetkową niespłaconych rat pożyczki do dnia wypowiedzenia umowy, 348,48 zł – suma odsetek umownych w wysokości odsetek maksymalnych naliczonych od przeterminowanych rat kapitałowych w trakcie obowiązywania umowy pożyczki oraz naliczonych od dnia następnego po wypowiedzeniu umowy pożyczki do dnia sporządzenia pozwu, 2.465,00 zł – prowizja za udzielenie pożyczki, naliczona zgodnie z warunkami umowy.

Do pozwu zostały dołączone wyłącznie kopie umowy pożyczki, a także zawiadomienia o cesji wierzytelności, wezwania do zapłaty oraz wypowiedzenia umowy pożyczki, bez dowodów doręczeń pożyczkobiorcy. Nie dołączono nadto harmonogramu spłaty rat ze wskazaniem ich wysokości.

W dniu 10 grudnia 2018 r. wydany został w Sądzie Rejonowym w Dąbrowie Górnicej nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym o sygn. I Nc 5102/18, w którym nakazano M. K., aby zapłaciła powodowi kwotę 5.804,84 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 23 listopada 2018 roku do dnia

zapłaty, oraz kwotę 1.280,00 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania, w terminie dwóch tygodni od doręczenia nakazu. Pouczono o możliwości wniesienia sprzeciwu. Nakaz zapłaty został odebrany przez pozwaną 13 grudnia 2018 r., a stał się prawomocny z dniem 28 grudnia 2018 r.

M. K. podjęła bezskuteczną próbę zakwestionowania prawidłowości doręczenia jej nakazu zapłaty. Przesłała także do Sądu informację o złożeniu przez nią 5 lipca 2018 r. w Komendzie Powiatowej Policji w B. zawiadomienia o popełnieniu w 2017 r. przez nieustaloną osobę przestępstwa, polegającego na wykorzystaniu jej danych osobowych przy zawieraniu umów pożyczek, a także informację o wydaniu jej nowego dowodu osobistego i unieważnieniu dotychczas przez nią posiadanego, z powodu posłużenia się jej danymi przy zawieraniu umów pożyczek.

W dniu 17 lutego 2021 r. Sąd Rejonowy w Zabrze wydał wyrok skazujący o sygnaturze II K 1759/20 wobec K. C., którą uznał za winną ciągu 38 przestępstw, polegających na uzyskiwaniu pożyczek i kredytów z wykorzystaniem danych osobowych innych osób, w tym między innymi tego, że 16 stycznia 2018 r. w Z. , działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadziła firmę C. S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 2.900,00 zł, stanowiącej wartość pożyczki, którą uzyskała wprowadzając w błąd przy zawieraniu umowy o pożyczkę [...] poprzez posłużenie się danymi osobowymi M. K., w wyniku czego powstały straty w wysokości 2.900,00 zł na szkodę C. S.A., tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. i 190a § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. (czyn II aktu oskarżenia, a pkt I wyroku). Wyrok uprawomocnił się 31 marca 2021 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga nadzwyczajna zasługuje na uwzględnienie, albowiem zaskarżone orzeczenie, tj. prawomocny nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym z 10 grudnia 2018 r., I Nc 5102/18, wydany przez Sąd Rejonowy w Dąbrowie Górniczej, nie odpowiada prawu.

Zgodnie z art. 89 § 1 ustawy o SN, jeżeli jest to konieczne dla zapewnienia zgodności z zasadą demokratycznego państwa prawnego urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej, od prawomocnego orzeczenia sądu powszechnego lub sądu wojskowego kończącego postępowanie w sprawie może

być wniesiona skarga nadzwyczajna, o ile: 1) orzeczenie narusza zasady lub wolności i prawa człowieka i obywatela określone w Konstytucji lub 2) orzeczenie w sposób rażący narusza prawo przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie, lub 3) zachodzi oczywista sprzeczność istotnych ustaleń sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego – a orzeczenie nie może być uchylone lub zmienione w trybie innych nadzwyczajnych środków zaskarżenia.

Skarga nadzwyczajna jest instrumentem szeroko rozumianego wymiaru sprawiedliwości w znaczeniu określonym w art. 175 ust. 1 Konstytucji RP. Jej celem jest wyeliminowanie z obrotu wadliwych, a jednocześnie naruszających zasady sprawiedliwości społecznej, orzeczeń sądowych, które dotyczą konkretnych, zindywidualizowanych podmiotów (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 3 kwietnia 2019 r., I NSNk 2/19; wyrok Sądu Najwyższego z 9 grudnia 2020 r., I NSNu 1/20). Rolą kontroli nadzwyczajnej nie jest jednak eliminowanie wszystkich wadliwych orzeczeń. Wyjątkowość orzekania w ramach tej instytucji powinna dotyczyć tylko tych z nich, które nie dają się pogodzić z podstawowymi zasadami demokratycznego państwa prawnego, będąc *prima facie* orzeczeniami w sposób elementarny niesprawiedliwymi (por. wyrok Sądu Najwyższego z 15 grudnia 2021 r., I NSNc 146/21).

W piśmiennictwie zauważa się, że z formalnego punktu widzenia skarga nadzwyczajna należy do nadzwyczajnych środków zaskarżenia o złożonym charakterze (T. Ereciński, K. Weitz, Skarga nadzwyczajna w sprawach cywilnych, Przegląd Sądowy 2019 r., Nr 2, s. 8). Formalnoprawna analiza skargi nadzwyczajnej wniesionej w niniejszej sprawie prowadzi do wniosku, że skarga jest dopuszczalna, co otwiera możliwość jej merytorycznego rozpoznania.

Przechodząc do zasadniczych rozważań Sąd Najwyższy wskazuje, że Prokurator Generalny postawił zaskarżonemu orzeczeniu zarzuty, których charakter sprowadza się do okoliczności zaniechania zbadania istoty sprawy (przede wszystkim treści umowy między przedsiębiorcą i konsumentem), a w konsekwencji niezbadanie z urzędu abuzywności klauzul zawartych w umowie pożyczki, prowadzącego ostatecznie do odmowy przyznania ochrony uprawnionemu konsumentowi. Z tak ukształtowanego zarzutu wynika, że przede wszystkim doszło do naruszenia określonej w art. 76 Konstytucji RP zasady ochrony konsumenta przed

nieuczciwymi praktykami rynkowymi przez zasądzenie od pozwanego należności wynikającej z umowy pożyczki, bez zbadania potencjalnie nieuczciwego charakteru postanowień umowy, z której wynikało zobowiązanie.

Powyższe zarzuty (i przedstawioną na ich poparcie argumentację) uznać należy za zasadne. Przy tym należy wyraźnie zaznaczyć, że do zaskarżonego nakazu zapłaty nie zostało sporządzone uzasadnienie. Utrudnia to w sposób zasadniczy poznanie motywów podjętego rozstrzygnięcia, z drugiej jednak strony uprawdopodobnia tezę, że orzeczenie zostało wydane bez szczegółowej analizy spornej umowy.

W ocenie Sądu Najwyższego, nie sposób stwierdzić by Sąd Rejonowy w Dąbrowie Górniczej dokonał analizy postanowień umownych z perspektywy treści art. 385¹ k.c. Zgodnie z § 1 przedmiotowego przepisu, postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nieuzgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. Stwierdzić należy więc, że brak przeprowadzenia badania treści umowy świadczy o niespełnieniu wymagań płynących z konstytucyjnej zasady ochrony konsumentów przed nieuczciwymi praktykami rynkowymi – ochrony takiej konsumentowi w tym przypadku nie zapewniono.

Zgodnie z art. 76 Konstytucji RP, władze publiczne chronią konsumentów, użytkowników i najemców przed działaniami zagrażającymi ich zdrowiu, prywatności i bezpieczeństwu oraz przed nieuczciwymi praktykami rynkowymi. Zakres tej ochrony określa ustawa. Z kolei na mocy art. 22¹ k.c., za konsumenta uważa się osobę fizyczną dokonującą z przedsiębiorcą czynności prawnej niezwiązanej bezpośrednio z jej działalnością gospodarczą lub zawodową.

W badanej sprawie należy uznać, że doszło do działania zagrażającego bezpieczeństwu konsumenta, które to bezpieczeństwo *expressis verbis* podlega ochronie władz publicznych na podstawie art. 76 ustawy zasadniczej. Bezpieczeństwo, o którym w art. 76 Konstytucji RP, należy ujmować szeroko. W szczególności, jak wynika z orzecznictwa Sądu Najwyższego, obejmuje ono także

bezpieczeństwo prawne. W wyroku Sądu Najwyższego z 8 maja 2019 r., I NSNc 2/19, wyjaśniono obszernie, że: jedną z zasad wywodzonych z zasady demokratycznego państwa prawnego (art. 2 Konstytucji) jest zasada zaufania obywatela do państwa. Zasada ta wiąże się z bezpieczeństwem prawnym jednostki. Wyraża się ona m.in. w takim stosowaniu prawa by nie stawało się ono swoistą pułapką dla obywatela i aby mógł on układać swoje sprawy w zaufaniu, iż nie naraża się na prawne skutki, których nie mógł przewidzieć w momencie podejmowania decyzji i działań oraz w przekonaniu, iż jego działania podejmowane zgodnie z obowiązującym prawem będą także w przyszłości uznawane przez porządek prawny (wyrok TK z 7 lutego 2001 r., K 27/00). Bezpieczeństwo prawne jednostki związane z pewnością prawa umożliwia przewidywalność działań organów państwa oraz prognozowanie działań własnych (wyrok TK z 14 czerwca 2000 r., P 3/00). Zatem jedną ze składowych zasady demokratycznego państwa prawnego jest zasada zaufania obywatela do państwa, wyrażająca się również w możliwości oczekiwania przez obywatela, aby organy państwa prawidłowo stosowały obowiązujące przepisy prawa, skoro zgodnie z art. 7 Konstytucji RP organy władzy publicznej działają na podstawie i w granicach prawa (w tym duchu, wiążąc kwestię bezpieczeństwa prawnego z potencjalnym naruszeniem art. 76 i art. 2 Konstytucji RP Sąd Najwyższy wypowiedział się już wiele razy, zob. np. wyroki Sądu Najwyższego z 17 czerwca 2020 r., I NSNc 47/19; z 11 maja 2022 r., I NSNc 408/21). Wyprowadzono stąd wniosek, że wydanie nakazu zapłaty z naruszeniem przepisów prawa może zostać uznane za godzące w zasadę zaufania obywateli do państwa i prowadzić do zasadności skargi nadzwyczajnej (wyrok Sądu Najwyższego z 6 lipca 2022 r., I NSNc 378/21).

Zdaniem Sądu Najwyższego w składzie orzekającym, sąd, także w postępowaniu upominawczym, winien badać umowę stanowiącą podstawę dochodzonego roszczenia pod kątem jej ważności i wiążącego skutku jej postanowień.

Już pobieżna analiza kopii umowy pożyczki ratalnej nr [...] (k. 12 i n. akt sprawy I Nc 5102/18) nasuwa daleko idące wątpliwości prawne co do jej pełnej ważności i skuteczności, choćby w świetle art. 58 k.c. czy art. 353¹ k.c. W umowie zastrzeżono, że całkowita kwota pożyczki wynosi 2.900,00 zł, a całkowity koszt

pożyczki – 2.808,23 zł (całkowita kwota do zapłaty – 5.708,23 zł, RRSO – 111,83 %). W tych warunkach stwierdzić należy, że w niniejszej sprawie mieliśmy do czynienia z tzw. lichwą.

W ocenianym postępowaniu wydano nakaz zapłaty, podczas gdy prawidłowe działanie skutkować powinno skierowaniem sprawy do rozpoznania w trybie zwykłym (art. 498 § 2 k.p.c. w brzmieniu z daty orzekania). Konsekwencją przyjęcia, że – także w postępowaniu upominawczym – sąd ma obowiązek badania ważności i skutku wiążącego umowy łączącej strony, musi być stwierdzenie, że zaniechanie dokonania tego stanowi rażące naruszenie prawa i prowadzi do uwzględnienia skargi nadzwyczajnej.

Dodatkowo, należy zwrócić uwagę na argumentację pozwanej, że nie podpisała ona umowy pożyczki – a jej podpis został sfalszowany. Okoliczność ta została potwierdzona wyrokiem nakazowym Sądu Rejonowego w Zabrze z 17 lutego 2021 r., II K 1759/20, a więc zapadłym ponad dwa lata po wydaniu spornego nakazu zapłaty. Kwestia ta będzie musiała zostać szczegółowo rozważona na etapie ponownego rozpoznawania sprawy przez Sąd Rejonowy w Dąbrowie Górniczej.

Ponownie rozpatrując sprawę, Sąd Rejonowy dokona jej wszechstronnej analizy, biorąc pod uwagę relewantne przepisy prawa materialnego i procesowego oraz poglądy Sądu Najwyższego wyrażone powyżej.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy, na podstawie art. 91 § 1 ustawy o SN, uchylił w całości nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym Sądu Rejonowego w Dąbrowie Górniczej z 10 grudnia 2018 r., I Nc 5102/18, i sprawę przekazał temu Sądowi do ponownego rozpoznania. O wzajemnym zniesieniu kosztów postępowania wywołanego wniesioną skargą nadzwyczajną Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 398¹⁸ k.p.c. w zw. z art. 95 pkt 1 ustawy o SN.

[SOP]

[ms]

